44

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

D. SZILÁGYI — M. CÎRLOANȚĂ

duelul mut

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

D. SZILAGYI – M. CÂRLOANŢĂ

DUELUL MUT

*

Colecţia "Povestiri Ştiinţifico-Fantastice"

44

TREI BATĂI ÎN UŞĂ

Sub soarele prietenos al după-amiezei de mai, centrul Bucureştilor, plin de animaţie, pare un imens mozaic de culori. O mulţime voioasă, zgomotoasă, exuberantă, caracteristică oraşelor sudului, inundă străzile, bulevardele.

Trecătorii sunt asaltaţi de florărese:

– Ia violete… ia violete… violetele…

Un vânzător de ziare se agită:

– ’formaţia Bucureştiului…

Luna mai, luna florilor şi a iubirii, îşi revarsă cu dărnicie farmecele. Zilele însorite au alungat amintirea iernii cu viforniţe şi cu munţi de zăpadă. Bucureştii renasc. Parcurile, bulevardele îşi recapătă farmecul pe care li-l răpise toamna trecută. Oamenii sunt veseli, în ochii lor parcă sclipeşte aşteptarea. Unii aşteaptă fiorul primei dragoste, alţii caută uitarea. Mulţi pornesc să înfăptuiască visuri măreţe. Chemarea marilor şantiere pare că şi-a întărit ecoul. Primăvara Bucureştilor e tulburătoare.

Străinul care a cunoscut Bucureştii iarna, când marele oraş se zgribuleşte sub suflarea îngheţată a Crivăţului, rămâne uimit când îl regăseşte primăvara. La Bucureşti, spre deosebire de alte oraşe, în care trecerea de la iarnă la vară se petrece lent, treptat, timp de săptămâni şi luni, ieşirea din iarnă se face peste noapte. Bucureştii erup primăvara ca florile zarzărului. Bucureştenii îşi leapădă paltoanele, şubele, fularele, care le ascundeau faţa, căciulile, care le umbreau ochii. Femeile par a fi apărut atuncea, brusc, după o lungă absenţă, o dată cu cerul senin şi cu pomii înfloriţi. An de an, în prima zi de primăvară descoperi cât de mulţi copii sunt în oraşul

iubit şi cât de vesel şi sonor e râsul lor. În zilele de mai ai impresia că până şi străzile se lărgesc, se destind după amorţeala în care au stat aproape o jumătate de an.

În această după-amiază, pe bulevardul Magheru, în faţa cinematografului „Patria”, trecea un bărbat în vârstă, corect îmbrăcat, cu privirea inexpresivă. Păşea fără grabă, contemplând rece mulţimea. Nu lua parte la animaţia generală. Nu părea impresionat nici de revărsarea soarelui de primăvară, nici de tumultul trecătorilor. Traversă bulevardul şi intră în bufetul „Expres”. Zăbovi înăuntru doar câteva clipe. Poate era nemulţumit de sortimentul bucatelor. Îşi continuă plimbarea pe bulevard în sus. Se opri la staţia de autobus, dar autobusul întârzia. Îşi consultă ceasul. Renunţă la autobus. Merse câtva timp, apoi coti pe o străduţă, pe alta şi intră într-un bloc. Se îndreptă liniştit spre lift. În hol era doar portarul. Acesta îşi ridică ochii, somnoros, apoi îşi lăsă din nou capul pe braţe, continuându-şi… serviciul.

Vizitatorul intră în cuşca ascensorului şi apăsă pe buton. La etajul 3 coborî şi, închizând cu grijă uşa, aşteptă până ce liftul porni să coboare. Apoi urcă pe scări spre catul următor. Acolo se opri câteva clipe, cercetând uşa apartamentului 32. Încercă uşurel clanţa: uşa era încuiată. Atunci îşi scoase mănuşa şi cu degetu-i costeliv bătu de trei ori. Bătu discret, dar îi păru că uşa răsună ca o tobă. Privi împrejur: nimeni. Dinăuntru – niciun răspuns. Trecură câteva clipe lungi, poate un minut. Când se pregătea să bată din nou, dinăuntru răzbătu un scârţiit uşor. Vizeta de la uşă clipi ca un ochi, apoi uşa se deschise. În prag apăru un bărbat brunet, înalt, bine legat, îmbrăcat în haină de casă de culoare vişinie, cu brandemburguri argintii.

– Pe cine căutaţi?

– Bună ziua. Iertaţi-mă că vă deranjez. Aici e

apartamentul 32?

– Întocmai. Cu cine am onoarea?

– Sunt de la Editura tehnică. Am o chestiune, o nimica toată. Vă deranjez doar un minut. Dacă-mi permiteţi am să intru. Numai un minut…

Uşa se deschise mai larg. Cei doi intrară. Uşa se închise la loc, masivă, întunecată. Pe culoar, pe scară, se făcu iar linişte. Afară, pe străzi şi în parcuri, pământul, iarba, florile se încălzeau sub razele soarelui. Înăuntru, între ziduri, în umbra coridoarelor şi a holurilor se mai păstrase ceva din răcoarea iernii.

Dacă cineva străin s-ar fi putut strecura atunci nevăzut în apartament, ar fi asistat la următoarea convorbire:

– Vă ascult.

– Vă rog foarte mult să mă ascultaţi.

Vizitatorul desfăcu cu grijă servieta, scoţând câteva cărţi şi un catalog de titluri, scuzându-se din nou:

– V-am deranjat la o oră nepotrivită, dar…

– Nu face nimic, să terminăm mai repede!

– Da. Dar poate soţia dumneavoastră…

– N-am soţie!

– O. Singur-singurel în aceste zile de mai…

În glasul vizitatorului se desluşea o notă de ironie. Stăpânul casei ridică iritat capul. Insistenţa necunoscutului începea să-l agaseze. Luă în mână catalogul, rostind sec:

– Sunt singur cuc. Iar cu primăvara ocupă-te dumneata… că eşti de la o editură ştiinţifică!

Vizitatorul nu se supără. Dimpotrivă. Privi iscoditor camera. Apoi, pesemne mulţumit de cele constatate, se întoarse din nou spre gazdă şi pe un ton serios întrebă:

– Nu sunteţi de părere că… iubirea nu moare niciodată?

Deşi pornit împotriva iubirii, cel căruia îi fuseseră adresate cuvintele fu neaşteptat de impresionat. Păli. Abia peste o clipă putu să-i răspundă, cu oarecare

nesiguranţă în glas:

– … Totul e trecător.

Dar, lucru nefiresc: cei doi discutau despre dragoste, cu priviri crunte. Au devenit deodată gravi. Pronunţau cuvintele rece, maşinal, sacadat: suna ca un schimb de parolă De ce oare?

Cine ştie? La convorbire n-a asistat nimeni. Ea a decurs în spatele unei uşi masive, în biroul elegant, dar sobru, cu ferestrele închise.

Abia după o oră, vizitatorul necunoscut a ieşit din nou în stradă. S-a oprit puţin, s-a întors spre a feri de vânt flacăra chibritului cu care-şi aprindea ţigara, traversă spre celălalt trotuar şi dispăru după colţ.

Pe străzi, pe bulevarde, mulţimea îşi continua tălăzuirea, bucurându-se de ziua primăvăratică. În atelierele şi în halele uzinelor, în birouri, pe schele, oamenii munceau, schimbau glume. Viaţa îşi urma cursul, tumultuoasă, atotputernică. Nimeni nu ştia că undeva, pe o străduţă liniştită din centru, la o uşă de la etajul patru al unui bloc au răsunat trei misterioase bătăi în uşă.

Nimeni nu bănuia că începuse un duel mut.

VICLEANUL MEFISTO ÎŞI PIERDE URMA

– Tovarăşe maior, eu am propus de mult să-l arestăm. Acest ticălos cântăreţ de cor bisericesc nu mi-a plăcut din prima clipă. Acum… acum s-a dus totul pe copcă… Eu am…

– Tovarăşe locotenent! încetaţi cu lamentările!

– Am înţeles!

Locotenentul Adrian, în poziţie de drepţi, privea ţintă în ochii şefului său. Nu-l văzuse încă niciodată mânios.

– Tovarăşe maior…

– Locotenent Adrian, raportaţi cum s-au desfăşurat

lucrurile. Pe scurt. Ascult.

– Tovarăşe maior, după cum aţi ordonat, l-am urmărit pas cu pas. Locotenentul Toth a rămas să supravegheze casa. M-am ţinut după individ. El a apucat-o pe strada Romulus.

– Pe stradă era circulaţie animată?

– Nu, nu era nimeni.

– Da. Continuaţi.

– Chiar la colţ, unde strada Romulus dă în strada Ghenadie-Petrescu, e o staţie de tramvai. Pe acolo trece 7.

– Ştiu. Continuaţi.

– Pe linia asta, vagoanele trec destul de rar, aşa că eram liniştit. Dar nu ştiu cum s-a nimerit că tocmai atunci veni vagonul, ca la comandă. N-am mai avut timp să-l prind. Am chemat repede maşina care venea în urmă şi am pornit în urmărirea tramvaiului. Am ajuns vagonul la staţia următoare – la strada Parfumului. Am oprit în spate, ca să las lumea să urce şi să coboare. M-am uitat atent: omul meu era înăuntru. După ce tramvaiul a pornit, l-am depăşit, am lăsat maşina şi m-am postat în staţie. Am pândit atent dacă individul nu coboară. M-am urcat pe scară şi, ţinând uşa, am aşteptat să se închidă uşa din faţă. Acum celălalt nu mai putea coborî. Deci trebuia să fie înăuntru. Dar ia-l de unde nu-i. Se evaporase. Nenorocitul ăsta de tramvai 7 face acolo atâtea cotituri prin labirintul de străduţe, încât prada mi-a scăpat.

– Destul. Şi Toth ce spune?

– Că individul nu s-a mai întors acasă. I-am percheziţionat locuinţa, dar n-am găsit nimic deosebit. Afară doar de această carte.

Adrian întinse maiorului un volum cu scoarţele ferfeniţă. Era un roman de duzină, tradus din englezeşte de Jul. Giurgea. Ceea ce-i atrăsese atenţia lui Adrian era

un dialog subliniat cu creion albastru. Eroul şi eroina filosofau:

„— Iubirea nu moare niciodată!

– Totul e trecător!"

Maiorul cercetă cartea şi o depuse pe birou.

– Altceva?

– Nimic.

– Bine, sunteţi liber. Trimiteţi-l la mine pe căpitanul Moraru.

Locotenentul Adrian salută şi plecă. Conştiinţa greşelii săvârşite, dar mai ales faptul că-şi pierduse cumpătul, îl apăsa. Posomorât, îl anunţă pe Moraru că e chemat de maior, apoi se încuie în birou spre a descurca iţele în care se încurcase. Da, situaţia era cât se poate de proastă. Vânatul viclean îi scăpase din mână.

Nici acum nu se putea dumiri asupra substratului acestui caz.

Cântăreţul de cor bisericesc fusese semnalat Securităţii de către un pensionar. Maiorul îi ordonase să-l urmărească şi să afle toate amănuntele privind comportarea acestuia. Misiunea i se părea a fi uşoară ba chiar fără noimă. Adrian visa „cazuri teribile”, probleme rare, în care să-şi afirme perspicacitatea. Voia să rezolve cazuri celebre pentru a deveni el însuşi celebru. Şi asta cât mai repede. Când colo era pus să se ţină după un bătrân ramolit, un cântăreţ de cor bisericesc, cu un trecut, ce-i drept, nu prea bisericos.

– Maiorul îmi subapreciază forţele, asta e, îşi zisese Adrian, nemulţumit.

Acum stătea şi medita din nou la cele ce i se întâmplaseră. Privea a nu ştiu câta oară fişa pe care trecuse cu meticulozitate datele individului urmărit: „Petre Cunea – 65 de ani; crime de război, participare la masacre în timpul rebeliunii legionare”.

Citea şi recitea aceste cuvinte şi nu putea înţelege de

ce voia maiorul să tergiverseze cazul. Vinovăţia era doar dovedită, criminalul trebuia arestat. Dosarul lui Cunea era de mult întocmit. Mai lipsea doar acuzatul. Şi acum când acuzatul apăruse...

Supărat şi necăjit, Adrian privea ţintă în tavan.

În acest timp, căpitanul Moraru se prezentase în faţa maiorului.

– Ordonaţi, tovarăşe maior.

Maiorul, stând în spatele biroului, citea pagina a patra a „Scânteii”. După ce mai stărui asupra unui articol câteva clipe, lăsă din mână ziarul şi îşi ridică privirea spre noul sosit.

– Ia loc. Trebuie să stăm puţin de vorbă.

Moraru se aşeză în fotoliu.

– Ia acest dosar şi studiază-l.

Moraru luă dosarul şi se adînci în lectura lui. Maiorul îl lăsă să citească şi se depărta, privind pe fereastră. Într-un târziu, Moraru închise dosarul şi-şi ridică ochii.

– Gata?

– Gata, tovarăşe maior.

– De acest caz s-a ocupat locotenentul Adrian. Mănţelegi?

– Da, tovarăşe maior. Dar permiteţi-mi, aţi spus „s-a ocupat”?

– Da „, s-a ocupat” şi n-a lucrat bine. Din acest moment cazul îl vei prelua dumneata.

– Am înţeles.

– Pentru asta te-am chemat. Acum cunoşti dosarul.

– Da, mi-am dat seama despre ce e vorba.

– Ce părere ai?

– O părere completă nu-mi pot forma, fiindcă am parcurs doar fugitiv documentele. Totuşi, dacă-mi permiteţi, aş avea câte ceva de spus.

– Spune.

– Am convingerea că acest Cunea are pe conştiinţă nu

numai crimele din trecut.

– Ce te face să crezi asta?

– Indicii precise, e adevărat, nu avem. Doar ipoteze. Reapariţia lui, după atâţia ani de zile, în orice caz nu este întâmplătoare. Un asemenea om nu iese ia suprafaţă fără motive deosebite. Şi pe urmă mai e sublinierea din cartea confiscată la percheziţie. Cunea n-a citit prea multe cărţi în viaţa lui. Dacă a citit ceva, apoi trebuie să fi fost „Mein Kampf”, deşi mă îndoiesc s-o fi citit şi pe aceea până la sfârşit. E un produs tipic al legionarismului, o brută primitivă, plin de dispreţ faţă de cultură. Nu pot să cred nici în ruptul capului că sublinierea se datoreşte vreunei târzii pasiuni pentru limbajul îndrăgostiţilor. Trebuie să fie altceva.

– Dar de unde ştii că a făcut el sublinierea? Cartea e uzată, a trecut prin multe mâini.

– Se poate să n-o fi făcut el, dar în orice caz e recentă. Stratul de grafit colorat e proaspăt, n-a apucat să se întindă şi să se şteargă, cum se întâmplă când cartea e des răsfoită. Asta nu-i deloc greu de constatat, se vede şi cu ochiul liber.

– Concluzia?

– Concluzia mea este că dialogul subliniat reprezintă o parolă. Am două ipoteze. Prima: Cunea şi-a însemnat parola, de teamă să n-o uite, în sprijinul acestei ipoteze e faptul că individul stă într-adevăr destul de prost cu memoria. În general nu prea străluceşte prin intelect. Dar pe de altă parte, metoda e prea stângace, bătătoare la ochi şi riscantă. Dacă Cunea e prost, în schimb stăpînii săi probabil că nu sunt. De aceea aş renunţa la această ipoteză. A doua ipoteză e aceea că parola, consemnată în carte, nu i-a fost transmisă direct de către şefii lui, ci printr-un intermediar oarecare. De pildă, i se putea transmite dispoziţia să meargă la anticarul cutare sau la vreun talcioc sau la cetăţeanul X şi să ceară cartea cu

titlul respectiv, în care va găsi parola.

– Raţionamentul dumitale e interesant. Dar ce părere ai despre ceea ce a păţit Adrian?

– Adrian este o fire expansivă, fără experienţă şi… îngâmfat.

– Nu, nu despre asta te-am întrebat. Ce părere ai despre felul cum i-a scăpat Cunea. Ai acolo în dosar raportul lui?

– Da, l-am citit. Aici se pot ivi, de asemenea, două ipoteze. Prima e că individul a sărit din tramvai în mers. Terenul pe care s-a desfăşurat acţiunea e propice pentru aşa ceva. Tocmai aceasta l-a înşelat pe Adrian. După părerea mea, Cunea n-a sărit din tramvai. La 65 de ani aşa ceva e greu de realizat. Într-un cuvânt, convingerea mea e că acest Cunea a rămas în tramvai şi – într-un fel oarecare – l-a păcălit pe Adrian.

Maiorul surâse:

– Şi în privinţa asta ipoteza dumitale concordă cu a mea.

După ce stătu câteva clipe concentrându-şi gândurile, maiorul urmă:

– Da. Şi acum, după ce ai făcut cunoştinţă cu subiectul, să trecem la fapte. Ai sezisat lucrurile. Aceasta îmi întăreşte părerea că am făcut bine că te-am ales pe dumneata pentru această misiune. După cum ai presupus, Cunea adaugă la crimele sale vechi altele noi. Pe vremea rebeliunii se numea Marin Chirilă, azi se cheamă Petre Cunea şi lucrează sub indicativul Senior. Este agent al cunoscutei oficine cu care am mai avut de furcă până acum. Se vede că dolarii îl atrag tot atât de mult ca şi mărcile hitleriste pe vremuri. Sosirea lui la Bucureşti ne-a fost semnalată de un pensionar în casa căruia se stabilise şi care l-a recunoscut. Dar noi îl urmărim de mai multă vreme, cam de o lună. Asupra acestei chestiuni deţinem unele informaţii care ne-au

prevenit. N-am să insist asupra sursei din motive pe care nu-i greu să ţi le închipui. Dar nu asta contează. Important e că avem deja un capăt de fir. Aşadar în ziua în care Senior ne-a scăpat din mână, el se ducea la întâlnire. Cu cine? Bineînţeles nu cu o fetişcană, ci cu… Mefisto. Da! Cu Mefisto… Ce-i drept, indivizii ăştia au câteodată umor. Numai că nouă nu ne arde acum de haz. O dată cu pierderea urmei Seniorului, ne-a scăpat printre degete şi acest blestemat Mefisto. Nu ştim cine e el, dacă e român ori străin, de când e în ţară, dacă e singur sau dispune de o reţea. Deocamdată totul e învăluit în mister. Cunea trebuia să ne ducă la dezlegarea misterului. Dar…

Maiorul tăcu un moment, apoi continuă.

– Pe Mefisto nu-l cunoaştem. Deci stăm destul de prost. Vicleanul Mefisto şi-a pierdut urma. Se cere să lucrăm cu multă dibăcie. Tocmai de aceea ne-am oprit la dumneata. Vei lucra având în subordine pe locotenentul Toth. Eşti mulţumit? Bine. De altfel am exagerat zugrăvind situaţia prea în negru. De fapt nu bâjbâim chiar fără niciun punct de orientare. Am spus mai înainte că avem un capăt de fir. Anume, avem în posesia noastră informaţia că misiunea lui Mefisto se referă la aviaţie, într-adevăr, informaţia e vagă, dar n-avem ce face, trebuie să ne mulţumim şi cu atât. Şi încă ceva: se pare că Mefisto a pătruns într-un post cât se poate de important. Ei îl consideră ca un „atu” al lor.

Maiorul tăcu un moment, examinând expresia feţei lui Moraru. Apoi continuă:

– Practic, vom proceda în felul următor.

Şi începu să-i expună detaliile misiunii.

Când Moraru ieşea din cabinetul maiorului, trecuse de miezul nopţii.

TERMENUL SE SCURTEAZĂ CU ZECE ZILE

Colonelul Tomeanu străbătu, în pas rigid, milităresc, cabinetul său de lucru, îşi aşeză servieta pe birou, iar cascheta în cuier, cu gesturile obişnuite, aceleaşi în fiecare zi. Ca de obicei, se mânie găsind fereastra închisă; îi plăcea aerul proaspăt. Deschise fereastra, dar îi năvăli în braţe o ramură de liliac înflorit. Colonelul pufni nemulţumit şi împinse fereastra la loc. Nu putea suferi florile. Acasă, de dragul fiicei sale, Anne-Marie, capitulase, se împăcase cu prezenţa vazelor cu flori. Dar cel puţin aici, în biroul său, rămânea intransigent – „fără acest zarzavat şi fără sentimentalisme”.

Potrivit programului ce şi-l stabilise şi pe care-l respecta cu stricteţe, Tomeanu revăzu meticulos lista problemelor ce le avea de rezolvat în cursul zilei, iar pe urmă cercetă ziarele şi revistele proaspăt sosite. Trase mai aproape scrumiera de plexiglas, frumos lucrată, reprezentind un avion cu reacţie cu botul ridicat, şi-şi aprinse o ţigară.

Uşa se deschise fără zgomot şi intră aghiotantul.

– Tovarăşe colonel, a venit tovarăşul Roman.

– Introdu-l imediat.

Oaspetele era un bărbat tânăr, cu faţa bronzată, cu o înfăţişare de sportiv. Dar nu era nimeni altul decât cunoscutul constructor de avioane Vlad Roman. Acest tânăr simpatic era o glorie a ţării.

Colonelul îl întimpină, strângându-i mâna cu efuziune.

– Luaţi loc. Într-o clipă începem.

Apoi, apăsind energic pe butonul soneriei, chemă din nou aghiotantul;..

– Ofiţerii convocaţi au venit?

– Da, tovarăşe colonel.

– Să poftească… adică îi chem eu imediat.

– Am înţeles.

Locotenentul făcu stânga-mprejur şi dispăru.

Colonelul ieşi din spatele biroului, ocoli masa pregătită pentru şedinţă şi se opri lângă casa de fier. Scoase dinăuntru o cheiţă cu limba zimţată. Apoi se duse lângă fereastră, sub care era montată o priză. Introduse cheia înăuntru. Ca atins de o baghetă magică, peretele de lângă casa de fier se desfăcu. Apăru un enorm tablou sinoptic împestriţat cu semne colorate. Îl invită pe Roman să se apropie.

– Tovarăşe Roman, în primul rând ţin să-ţi comunic o veste bună: în scurtă vreme, opera noastră va fi gata. De-altfel amănuntele le vei auzi imediat, direct de la sursă. I-am convocat pe colaboratorii noştri pentru a face un bilanţ şi pentru a pune la punct unele lucruri. Dar înainte de a începe şedinţa dă-mi voie să-ţi fac şi o propunere. Uite, acest unghi, după părerea mea, ar trebui modificat.

Indicând un punct de pe desenul ce stătea în faţa lor, colonelul îşi privi întrebător interlocutorul. Acesta tăcea, gânditor.

– Vă rog să-mi daţi voie să recalculez. Mâine vă dau răspunsul.

– De acord. Atunci să începem şedinţa.

Colonelul privi încă o dată cu atenţie desenul, parcă pentru a-şi rememora ceva, apoi scoase cheiţa. Peretele reveni la locul său.

Rămase o clipă îngândurat.

Era un bărbat înalt, vânjos, cărunt. Faţa-i avea trăsături aspre. Două cute adînci se împreunau la rădăcina nasului. Avea privirea rece şi severă. Vorbea lapidar, pronunţând cuvintele răspicat, cu tonul omului obişnuit să comande. Pe piept îi străluceau trei rânduri de barete ale decoraţiilor.

Mai aruncă o privire spre masa de şedinţe, apoi, deschizând uşa, chemă ofiţerii care-l aşteptau.

– Poftiţi!

Primul intră un locotenent-colonel înalt, purtând pe piept insigna de pilot clasa întâi. După el urma inginerul maior Dobrescu. Acesta era un bărbat potrivit la statură, cu mişcări nervoase, cu ochi vii, neastâmpăraţi. Urma căpitanul Duca, şeful unei secţii politice, şi restul grupului de ofiţeri.

Colonelul îi pofti să ia loc.

– Puteţi fuma.

Ofiţerii se aşezară, privind spre Tomeanu. Acesta scoase din servietă o mapă cu documente, apoi veni şi se aşeză la masă, rostind cu vocea puţin răguşită:

– V-am chemat să discutăm despre „Ro-11”. Mă interesează ritmul lucrărilor.

Privirea i se îndreptă spre inginerul Dobrescu. Acesta răsfoi grăbit câteva foi de hârtie şi răspunse:

– Lucrările se desfăşoară în ritmul ordonat.

Colonelul tăcu o clipă apoi întrebă:

– Termenul nu poate fi scurtat?

Dobrescu îl privi la început uimit, apoi începu să se foiască; ochi-i fugeau când la colonel, când la căpitanul Duca. Deodată izbucni în râs:

– Tocmai aceasta voiam să vă raportez, tovarăşe colonel. Parcă mi-aţi fi ghicit gândul: termenul se poate scurta. Cel puţin cu zece zile.

– Dacă-i aşa, atunci e minunat. Vă felicit. Să profităm de ocazia că-l avem în mijlocul nostru pe tovarăşul inginer Roman, autorul lui „Ro-11”, ca să punem la punct unele amănunte.

Timp de câteva zeci de minute discutară aceste amănunte. Inginerul Roman dădu indicaţii, făcu observaţii.

Când încheie, se adresă colonelului:

– Pe mine vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să plec.

Colonelul îl conduse, iar apoi, întorcându-se în cabinetul său, urmă:

– Acum să auzim cum stăm cu „fondul nostru de aur”, cum stăm cu piloţii?

Locotenent-colonelul înalt, care până atunci privea îngândurat spre inginer, se învioră.

– Suntem gata. În clipa când ordonaţi începem trecerea pe materialul nou.

– Tovarăşul Duca ce părere are? îl întrerupse colonelul Tomeanu.

– N-am nimic de adăugat la cele spuse de tovarăşul locotenent-colonel. Piloţii sunt gata şi nerăbdători. Cu riscul de a deveni poetic, constat că piloţii simt chemarea marilor înălţimi.

– Atunci e bine. Iată o chemare cu care sunt perfect de acord. Dar ca să împrumut şi eu stilul dumitale: cu riscul de a neglija poezia, continuaţi metodic instruirea piloţilor.

O dată şedinţa încheiată, ofiţerii se îndreptară spre uşă.

– Un moment! Căpitanul Duca şi căpitanul Moraru să rămână. Se sfătuiră toţi trei, timp de câteva minute, apoi colonelul, strângând mâna lui Moraru, încheie:

– Rămâne, aşadar, să punem lucrurile la punct joi. La revedere.

Moraru plecă. Colonelul se întoarse spre Duca.

– Nu ştiu de ce, zise el gânditor, dar acest om nu-mi place. Are ceva… Dumneata ce părere ai?

– Părerea mea, răspunse imediat Duca, e că trebuie să-l ajutăm în misiunea lui. De altfel nu noi îl ajutăm, ci el ne ajută.

Zicând acestea, îl privi nedumerit pe colonel.

Căpitanul Duca fusese chemat în cadrele armatei abia cu câţiva ani în urmă. Până la eliberare fusese muncitor petrolist, iar apoi, prin 1945, atras de chemarea înălţimilor, se înscrisese la şcoala de zbor fără motor. Termină cursul şi se hotărî să se dedice definitiv aviaţiei. În urma unui incident stupid, însă, se puse rău cu un înalt

personaj din acea vreme, sus-pus în ierarhia aviaţiei, şi îi fu anulat brevetul de pilot. Desperat, Duca se angaja pilot experimentator – singurul mijloc care-i permitea să rămână în meseria iubită. Iar pe urmă… pe urmă fu chemat în rândul forţelor armate, ca lucrător politic. Figura îl arăta mult mai tânăr decât era. Se necăjea şi chiar se supăra, ori de câte ori cineva îi spunea că e bărbat frumos.

– Lasă-mă-n pace, frate, cu prostiile. Astea erau bune pe vremea muşchetarilor sau a spilcuiţilor din garda regală. Nouă ne trebuie alte calităţi.

Deşi având firi foarte diferite, între Tomeanu şi Duca se crease o strânsă legătură. Duca ţinea foarte mult la Tomeanu ca om şi nutrea o admiraţie fără rezerve faţă de cunoştinţele lui profunde de specialitate.

– Eşti gata de plecare? îl întrebă Tomeanu.

– Da. Pregătirile mele de călătorie nu-s de fel complicate.

– Atunci e în regulă. Mai avem cinci ore. Ajungem tocmai la noapte. Deocamdată mă reped până acasă să mă schimb şi să mănânc ceva. Dumneata ce faci?

– Plec şi eu la masă.

– Perfect. Te iau cu maşina. O luăm şi pe Anne-Marie de la facultate şi, între timp, mai stăm de vorbă.

Colonelul luă cascheta şi, urmat de Duca, părăsi cabinetul. Maşina trăsese la poartă. Urcară şi porniră spre centru.

Lăsându-se pe pernele moi ale maşinii, colonelul privi cercetător pe Duca.

– Ia spune-mi, ce-i cu dumneata de arăţi aşa de obosit? Nu eşti cumva bolnav?

Duca zâmbi încurcat. Răspunse:

– Bolnav? Nu. Sunt cam în restanţă cu somnul. Am avut de pregătit un referat. Veşnicele referate… Şi apoi mai e „Ro-11” !

– Da, ai dreptate, mai e şi „Ro-11”!

Căpitanul nici n-a observat când s-a oprit maşina. Ajunseseră în faţa facultăţii. Anne-Marie îi aştepta. Îl salută ştrengăreşte pe Tomeanu:

– Să trăiţi, tovarăşe colonel! A, dar ce punctuali sunteţi. M-aţi uimit.

– Dar ce e cu pachetul ăsta uriaş cu care te lupţi?

– Ţi-am luat, tăticule, o haină de casă. Cea veche, vişinie, a făcut un serviciu prea îndelungat. Trebuie lăsată la vatră.

Râsu-i zglobiu descreţi fruntea colonelului. Anne-Marie urcă în maşină. Era nu o fată, ci o mică vrăjitoare: frumoasă, zveltă, veselă. Păru-i şaten, tuns scurt, ochii albaştri, limpezi şi vii, vioiciunea şi graţia gesturilor o făceau să pară fetiţă. Era atât de tânără, încât nu admitea să i se spună fetiţă. Odată, în tramvai, uitase să ia restul. Vioaie şi sprintenă, luă grăbită biletul şi-şi făcu loc în faţă. Taxatoarea scormoni în sertăraş după mărunţiş, dar când îşi înălţă capul, pasagera dispăruse. A început s-o strige:

– Fetiţo! Unde e fetiţa cu restul?

Ar fi putut să jure că avusese în faţă o şcolăriţă în şorţ.

În faţa parcului, Tomeanu ceru şoferului să oprească. Coborâră şi-i dădură drumul la maşină.

– Să mergem puţin pe jos. Să ne mai dezmorţim.

Lângă Tomeanu, Duca părea mult mai înalt. Umerii lui laţi trădau forţa omului care a făcut mulţi ani muncă fizică.

Duca, sforţându-se să-şi biruie timiditatea provocată de prezenţa Antie-Măriei, o întrebă:

– Şi… cu învăţătura cum o mai duceţi?

Îi era necaz, pe sine însuşi, că nu găsise decât această întrebare banală.

Anne-Marie începu să povestească cu dezinvoltură:

– Merge… Şi avem la aerodinamică un conferenţiar

grozav. Grozav? Puţin spus: e sublim! Un bărbat, cum să spun… Seamănă chiar cu dumneata… Şi ne-a ţinut azi o lecţie de l-am ascultat ca hipnotizaţi. Ulea îl cheamă. Are o minte cum de la Leonardo da Vinci n-a mai fost… Păcat că nu-l interesează decât ştiinţa.

Cu un zâmbet ştrengăresc, Anne-Marie mai adăugă:

– Dar nu se ştie până la urmă!

– Vasăzică aşa, ştrengăriţo, o apostrofă în glumă colonelul. Prea te pasionează… ştiinţa, după câte văd!

Râseră toţi trei, voioşi.

Era voioşia molipsitoare a acelei frumoase zile de sfârşit de mai.

CU 3.500 KILOMETRI PE ORA

Plecând de la consfătuirea convocată de colonelul Tomeanu, inginerul Roman simţea dorinţa irezistibilă să cânte. Încercă să fredoneze o frântură dintr-o arie la modă – „Băsmăluţa” –, dar, ca întotdeauna când făcea această încercare, se strâmbă singur auzindu-şi vocea. Ce-i drept, talentatul construclor de avioane nu avea vocea lui Caruso. Dar, spre deosebire de afoni, care nu-şi dau seama că n-au voce, Roman era conştient de această slăbiciune. Nu numai atât – aceasta îl şi făcea să sufere. Dar de data aceasta, n-avea timp de supărare. Parcă toată lumea era a lui. Îşi zicea mereu:

– În scurt timo îmi voi vedea visul cu ochii. „Ro-11” îşi va lua zborul.

*

Noaptea bătea în retragere. Zorile se revărsaseră triumfătoare peste aerodromul liniştit. Era o dimineaţă obişnuită de vară, cu briliante de rouă sclipitoare pe pajişti, cu aerul răcoros, străveziu, îmbibat de mirosul crud al pădurii din apropiere.

Natura părea încă adormită.

Deodată, dinspre clădirile centrale ale aerodromului se auzi torcând monoton motorul unei limuzine. Pe alea ce ducea spre pistă se apropia o limuzină neagră, strălucitoare. Motorul cânta în surdină, jenându-se parcă să tulbure panorama mută a dimineţii.

Când ajunse pe pista de rulare, maşina coti şi, mărindu-şi viteza, porni în direcţia unui hangar de dimensiuni ciclopice[1], cauciucurile înghiţeau distanţa, sfârâind. Peste câteva minute, maşina stopă. Primul coborî academicianul Tincu, urmat de inginerul Roman şi de un ofiţer superior de aviaţie. Fără să zăbovească o clipă măcar, Roman se îndreptă spre un avion drapat în husă ca într-o mantie largă. Aparatul avea o formă ciudată, neobişnuită. Fuzelajul se apropia de suta de metri, iar planurile, în săgeată strânsă, de o lungime asemănătoare fuzelajului, făceau ca aparatul să pară o rachetă interastrală. Botul avionului, împins mult înainte, îţi dădea senzaţia că priveşti un animal fabulos, care-şi întinde gâtul uriaş cu curiozitate, minunându-se de lumea care-l înconjoară.

Lângă avion stătea un grup de tehnicieni şi piloţi experimentatori, împreună cu câţiva specialişti militari şi civili.

Vlad Roman era atât de emoţionat, încât nici nu auzi salutul celor de lângă avion. Cel care-l trezi din această stare fu academicianul Tincu.

– Ei, vezi că am avut dreptate? „Copilul” a ieşit uriaş, dar… bine legat. Dolofanul Gargantua[2] ar păli de invidie de l-ar vedea. Trăim epoca minunilor, dar nu a minunilor picareşti, ci ale erei atomice! Şi acuma…

– Scoateţi husele!

---

1 Ciclopi – uriaşi cu un singur ochi, pomeniţi în mitologia Greciei antice

2 Personaj din romanul lui Rabelais, scriitor francez (1494—1553)

Ordinul ofiţerului care comanda experimentarea răsună scurt, poruncitor.

Tehnicienii se repeziră la aparat, dezvelindu-l cu îndemânare.

Vlad Roman privi emoţionat în ochii academicianului, rostind aproape în şoaptă:

– Daţi-mi voie să vi-l prezint pe „Ro-11”.

– Hm. Ce să-ţi spun… Mă bucură această cunoştinţă şi îţi mărturisesc: sunt mândru că pot asista la primul zbor al primului avion atomic construit în patria noastră.

– Vă rog să poftiţi la postul de comandă! se auzi vocea ofiţerului, care îl însoţea pe constructorul avionului şi pe academicianul Tincu.

…Primul avion cu motor atomic, construit de inginerul Vlad Roman, stătea în acele clipe într-o tainică nemişcare. Soarele, care se ridicase şi el mai sus, curios, îşi trimitea săgeţile de foc, pipăind corpul alb, lucitor, al aparatului singuratic.

Cei din jurul avionului se retraseră la postul de comandă, aşezându-se în jurul unor aparate complicate, cu ace şi indicatoare, cu ecrane gradate şi luminate în mai multe culori. Lângă avion rămase doar pilotul experimentator. Roman îl privi surprins: abia acum observă că pilotul nu e nimeni altul decât căpitanul Duca. Echipat de zbor, gata să-şi ocupe locul în cabină, Duca mai aruncă o privire pe cadranul cronometrului.

– Mai am 40 de secunde.

Se simţea şi el stăpânit de un amestec inexplicabil de calm şi emoţie, de linişte, şi nervozitate. Privind acest aparat ciudat, în fata ochilor minţii i se perindau evenimentele vieţii lui de zburător, de pilot experimentator. Cât timp trecuse din ziua când a încercat el în zbor primul avion? Un deceniu? Cel mult! Parcă auzea şi astăzi sâsâitul enervant al elicei, parcă simţea zdruncinătura pistei de pământ. Ce viteză prinsese el

atunci? 560 km pe oră. Şi se socotea atât de mândru de această viteză de… Şi astăzi?

Prin radio se auzi vocea celui care urma să-l conducă în această misiune.

– La avion!

Duca tresări. Din acea clipa deveni din nou acel pilot experimentator care ştie să-şi stăpânească nervii, contopindu-se cu aparatul său, executând ordinul aceluia care dirijează lucrul pe căile nevăzute ale eterului. Se îndreptă cu paşi fermi spre avion şi, ajutat de cei doi tehnicieni, se urcă cu îndemânare în cabină. Cabină? Puţin spus. Era un adevărat salonaş elegant. În locul scaunului obişnuit îl aştepta un fel de canapea de piele, cu centuri şi butoane de comandă, cu scobituri speciale pentru coate. Da, poziţia corespundea condiţiilor în care se antrenase. Viteza mare îl obliga să stea pe plan orizontal.

Se încinse la repezeală şi, verificând încă o dată declanşatorul paraşutei, făcu semn celor doi tehnicieni:

– Gata!

O secundă, două, şi Duca apăsă pe un buton din stânga. Auzi un pocnet surd. Aparatul se cutremură. Îi urmă însă tăcerea cea mai deplină. Cabina ermetică îl ferea de zgomotul asurzitor al exploziilor motorului. Aşteptă. Se simţi în largul lui, cuprins de calmul oamenilor care ştiu că sunt chemaţi să săvârşească fapte mari. Aruncă o privire în jur. Îi răspunseră aparatele de bord, zâmbindu-i prin ochiurile lor de plexiglas. Poziţia în care se găsea nu era deloc incomodă. Doar puţin neobişnuită.

– Fulger!… Fulger!… Te cheamă „Patria”.

Duca recunoscu prin laringofon vocea comandantului. Chemarea staţiei însemna că a sosit momentul. Simţi cum îl cuprinde beţia zborului, simţi chemarea poruncitoare a unor înălţimi nestrăbătute încă de nimeni

cu viteza cu care va zbura el. Cu greu reuşi să-şi stăpânească pornirea. Fiorul puternic al încordării şi aşteptării însă îşi spuse cuvântul. Răspunse, cu voce calmă, comandantului:

– Patria… Te aud…

– … Pregăteşte-te…

– … Sunt gata…

Câteva clipe de linişte apăsătoare, apoi din nou răsună vocea, conducătorului zborului de experimentare. De data aceasta, tonul lui părea mai aspru, mai hotărât.

– … Decolează…

Şi, ca un ecou, prin radio îi sosi răspunsul pilotului:

– Decolez…

Avionul, cu motorul ambalat, fu cuprins de un tremur nervos. În atmosferă năvăli vuietul asurzitor al motorului. Aparatul, împins parcă de un resort nevăzut, după un scurt rulaj ţâşni în văzduh cu o viteză ameţitoare, înscriindu-se într-o pantă bruscă de urcare. Cei de la postul de comandă urmăreau cu încordare manevra aparatului.

Academicianul Tincu exclamă entuziasmat:

– Perfect… Decolare perfectă!

În clipa următoare, pe calea undelor sosi raportul lui Duca:

– Patria… Sunt Fulger!… Totul în regulă…

Apoi, comandantul:

– Fulger!… Raportează dacă poţi respecta itinerarul…

– … Greu… Viteza mă depăşeşte…

– … Foloseşte numai tabloul de bord… Raportează…

– … Mai uşor… M-am repus pe itinerar…

– … Ia cap compas 90^0… Fii calm… încearcă să reduci motorul…

– .. Viu… Mă simt mai bine… Am dat drumul la robinetul de oxigen…

– … Bine… Te aşteptăm… Nu te nelinişti…

Inginerul Roman ascultă cu încordare convorbirea radio. Era neliniştit. În gând revăzu calcule şi formule, rezultatele unor experienţe amănunţite. Nu găsi nicio umbră de inexactitate! Şi totuşi s-ar putea ca acuma… Acuma, după doi ani de muncă fără răgaz… Nu, nu se poate! Pilotul va ateriza cu bine!,. „Ro-11” va rezista! Ştiinţa trebuie să biruie!

Şi parcă „Ro-11” voia să-i confirme cuvintele. Zgomotul de motor năvăli în zonă, acoperind totul. Din postul de comandă porniră noi ordine:

– … Înscrie-te în panta de aterizare…

– Am înţeles… Totul în regulă…

Din pieptul inginerului Roman erupse un oftat de uşurare.

– „Ro-11” nu ne-a înşelat.

Cei din jur îi răspunseră zâmbind cu bucurie şi strângându-i mâna.

– Cine s-a îndoit? Şi apoi, în cabină e căpitanul Duca şi nu altcineva!

…Pe pistă, urmărit de privirile grupului de specialişti şi piloţi, se aşternu „Ro-11”. Glasul puternic amuţi. O secundă, şi cabina se deschise. Apăru chipul vesel al căpitanului Duca.

Se făcu linişte. Oamenii priveau cu uimire şi admiraţie când avionul, când constructorii, când pilotul. Erau clipe când un grup de oameni, primii de altfel, sărbătoreau un eveniment neobişnuit – primul zbor pe un avion atomic construit de un inginer român, experimentat de un pilot român. Cu câteva minute înainte, pe acest aerodrom, viteza sunetului fusese depăşită de două ori.

Cel care rupse tăcerea solemnă fu din nou academicianul Tincu. Se părea că aceste clipe îl întineriseră.

– Fiind cel mai bătrân din acest grup, daţi-mi voie să rostesc primul cuvânt de felicitare. Pasul hotărâtor a fost

făcut. Inginerul Vlad Roman a construit „Ro-11”, dovedind că există posibilităţi fără margini pentru mărirea vitezei şi a plafonului de zbor… Vom asculta şi vom ţine cont de observaţiile pilotului şi vom aduce îmbunătăţirile necesare. Pregătind „Ro-11” pentru scopul căruia i-a fost destinat, zborul în stratosfera, ne vom achita de sarcina ce ni s-a încredinţat… încă nu ştim ce înălţime maximă va atinge avionul nostru. Mâine însă vom şti cu siguranţă şi acest lucru. Sunt convins că tovarăşul Roman, împreună cu cei care-l ajută, va dovedi că în era noastră, în epoca marilor viteze şi înălţimi nu există viteze şi plafoane de netrecut.

*

Inginerul Roman sări în picioare la ţârâitul telefonului.

– Da.

– Noroc.

– Vasăzică, la ora 20 pornim… Totul e în regulă?

– Atunci, peste 4 ore.

Lăsând receptorul jos, inginerul mai stătu câteva clipe, privind cu un fel de nedumerire telefonul. De două zile aştepta această veste. Ora asaltului stratosferei sunase.

– Dar ce s-a întâmplat, tovarăşe Roman, de gesticulezi de unul singur?

Roman, mirat, se întoarse spre uşă. Era Duca.

– Cer iertare… N-am auzit soneria, se scuză Roman.

– Nici n-am sunat! Venise tocmai cineva în apartamentul vecin, aşa încât, cum s-ar zice, am intrat la dumneavoastră prin contrabandă. Dacă e vorba de scuze, eu sunt acela care trebuie să le cer.

– Atunci propun să lăsăm scuzele. Mă bucur foarte mult că aţi venit. Dar… nu ar trebui să vă odihniţi la ora asta?

– Nu. Sunt odihnit ca niciodată. Aşa că am venit la dumneavoastră să suportăm juma-juma frigurile aşteptării.

Căpitanul Duca, contrazicându-şi cuvintele, izbucni

într-un râs zgomotos. Roman îl privi nedumerit. Îl ia peste picior? Nu! De când lucrează împreună a reuşit să-l cunoască pe acest om cu firea deschisă şi prietenoasă. Într-adevăr, o fi neliniştit? Atunci cum poate să râdă cu atâta veselie de parcă-l aşteaptă o seară de petrecere şi nu o misiune de zbor la înălţimi rar atinse încă şi pe un avion pe care, în astfel de condiţii, încă n-a zburat nimeni? Atunci… Nu găsi niciun răspuns exact la întrebările care i se năşteau în cap. Şi veni în ajutor căpitanul.

– Poate nu mă înţelegeţi sau vi se pare că veselia mea se contrazice cu cuvintele mele. Vă lămuresc: mă simt tot aşa cum m-am simţit înainte de primul meu zbor. Sau poate niţel şi mai aşa… Dar nu despre asta e vorba acum.

– Dar despre ce e vorba?

– Am să vă fac o propunere concretă… Dinainte pregătită. Asta vă spun ca să nu mă credeţi prea deştept. Aş vrea să vă cer unele lămuriri, adică, mai precis, unele sfaturi. Nici aşa nu e bine zis. În sfârşit. Aş vrea să-mi spuneţi: sunteţi de părere că în acest zbor să storc totul din „Ro-11” sau… vreţi doar un zbor, să zic aşa…

– De reclamă!

– Cam aşa voiam să zic şi eu.

– Vreau să stoarceţi totul din „Ro-11”. Vă dau permis de liberă trecere chiar şi în ionosferă[3].

Căpitanul Duca privi insistent în ochii lui Roman. Acum părea cât se poate de serios. În câteva clipe de tăcere, de fapt „s-au verificat” doi oameni care, deşi se stimau şi se apreciau reciproc, totuşi nu erau încă perfect identificaţi unul asupra caracterului celuilalt.

– Asta voiam să ştiu. Şi… acest răspuns aşteptam. De acuma, pentru mine totul e clar. Eu am toată încrederea

---

3 Ionosferă este stratul de aer (foarte rarefiat) care se întinde, în jurul pământului de la înălţimea de 70 km în sus

în „Ro-11”.

– Şi eu… în dumneata!

*

O erupţie de explozii seci, tunătoare, apoi un vuiet asurzitor şi pe aleea de lumini multicolore a pistei alunecă fulgerător un avion uriaş. Într-o clipă dispăru în întuneric, lăsând în urmă doar ecoul glasului său puternic.

…Căpitanul Duca, obişnuit de acum cu poziţia „culcat rezemat”, îşi plimbă privirea liniştită pe cadranele fosforescente ale aparatelor de bord. Acul altimetrului zvâcnea necontenit: 1.000—2.000—3.000—4.000—5.000—6.000m. Vitezometrul, invidiind parcă veselia colegului său, începu şi el să „flecărească”. Limba îi sări pe cifre tot mai mari: 500—800—1.200—1.800 km.

Pilotul privi ca vrăjit vitezometrul, raportând prin radio:

– Bag motor… 2.000 km… Totul perfect…

– Ia înălţime…

– 8.000 de metri…

– Ia înălţime… Bagă motor…

– 10.000… 2.500 kilometri pe oră!

Prin laringofon, acelaşi glas poruncitor ordonă:

– Ia înălţime… Bagă motor…

– 13.000… 3.000…

Duca, cu o mişcare îndemânatică, apăsă un buton de pe tabloul de bord. În cabină năvăli un curent de aer proaspăt prin condensatorul special de ozon.

– Cum te simţi?

– Foarte bine…

– Raportează…

– 16.000… 3.500 pe oră… Totul normal… Peste 2 minute încep lucrul.

– … Bine…

…Undeva, sus, pe căile tainice şi tăcute ale stratosferei, la 16.000 de metri înălţime, aluneca, ca o

nălucă, avionul pilotat de căpitanul Duca. Stelele priveau cu sclipiri reci, uluite, pe musafirul ciudat al împărăţiei lor, în care rareori a pătruns omul. Era ceva straniu în această înfruntare între om şi natură. Avionul, cu botul ridicat, însetat parcă de noi înălţimi, străbătea într-o goană triumfală stratosfera. În tulburătoarea linişte şi în încremenirea solemnă, vuietul sinistru al motorului atomic răsuna ca o poruncă imperioasă la victorie. Duca se hotărî să înceapă lucrul. Raportă staţiei, dar, spre uimirea lui, nu primi niciun răspuns. Repetă chemarea de câteva ori fără niciun rezultat. Ce se întâmplase? Se simţi deodată cuprins de o nesiguranţă ameninţătoare… La chemările lui, laringofonul răspundea cu un horcăit batjocoritor. Descleştându-se din strânsoarea spaimei de câteva clipe, pilotul privi în jur. De sus, bolta senină şi majestuoasă, de necuprins, îi răspundea cu o reţinere imperială. Inclinând puţin aparatul, privi în jos. Simţi din nou cum îl străfulgeră săgeţile reci ale neliniştei. Privirea întâlni oceanul aerian învolburat, care-şi gonea turmele de nori într-o goană turbată spre un ţel imprecis. O învălmăşeală de uriaşi diformi, care în fracţiuni de secundă ridicau şi răsturnau monumente uriaşe în continuă mişcare, gata să înghită şi să sfărâme orice şi pe oricine s-ar apropia de ei. Duca tresări… Parcă natura voia să se răzbune. L-a rupt de cei de jos. Acum înţelegea de ce nu răspundea staţia: între el şi sol s-au intercalat nori ionizaţi[4]. Îşi recăpătă calmul. Recapitulă exact ce are de făcut, apoi trecu la lucru. I-au venit în minte cuvintele inginerului Roman: „Totul, să smulgeţi tot ce poate da «Ro-11»”. Pe faţa acoperită de broboane a pilotului apăru un zâmbet. Forţă până la refuz motorul. Avionul tresări, continuându-şi apoi cu mânie zborul. Duca, cu ochii lipiţi de tabloul de bord, execută prima

---

4 Nori care împiedică propagarea undelor herţiene, întrerupând astfel legătura prin radio

manevră: un viraj larg. Aparatul răspundea prompt la comenzi. Strânse niţel virajul. Totul normal. Să încerce şi mai strâns? Da. Şi dacă...? Fără dacă! Încordat la maximum, Duca făcu o tentativă de viraj strâns. Nu reuşi. Avionul! nu se supunea. Se smuci cu furie, alunecând pe planul drept. Câteva fracţiuni de secundă – atât dură această „opunere” a aparatului. Timp suficient să trezească în Duca instinctul de vânător, voinţa de a nu se lăsa învins. Reveni cu o nouă manevră. Se înscrise pe o pantă bruscă de urcare. Aparatul, cuprins parcă de spasme, de data aceasta se supuse. Lungindu-şi parcă şi mai mult botul, vuia cu mânie spre stele. Merge! 17.000 de metri. Aerul rarefiat a fost biruit „Ro-11” a învins principalul obstacol! Şi acum? Cu motorul în plin, pilotul dădu comanda în vederea unei pante line de coborâre. Nu simţi nicio schimbare deosebită. Cabina ermetică îi asigura o protejare perfectă. Poziţia orizontală îl ferea de efectele schimbărilor bruşte şi periculoase de presiune. Privi cu uimire marea revoltată a norilor ce se apropiau de el tot mai mult. Avea senzaţia că furtuna bătea în retragere în faţa avionului său, care se rostogolea parcă din ceruri. Cât a durat picajul? 5.000 de metri! Cu o mişcare lină, dar hotărâtă, Duca redresă aparatul, care de data aceasta îi răspunse docil la comenzi. Răsuflă uşurat. Sub ochelarii de zbor i se desluşi sclipirea fericită a ochilor. Zburând pe plan orizontal, privi din nou în jur. Nu mai simţea niciun fel de nelinişte. Conştiinţa biruinţei goni din mintea lui umbra oricărei îndoieli. Privea cupola înstelată a cerului cu ochi de stăpân. „Ro-11”, pilotat de el, obţinuse victoria. Stratosfera fusese cucerită cu... 3.500 km pe oră!

– Alo, Săgeata. Aici 100...

– Te aud, sutarule... Săgeata răspunde şi salută.

Duca răspunsese, aproape prin reflex, la chemarea sosită prin surprindere din partea staţiei de pe sol.

Înseamnă că norii ionizaţi au dispărut. Cei de jos îl cheamă! Îl aşteaptă. Sunt neliniştiţi. Vocea conducătorului de zbor goni singurătatea din cabină. Duca simţi că pe manşă, alături de mâinile lui, se aliniau şi mâinile celor de jos, iar indicaţiile aparatelor de bord parcă erau surâsul tovarăşilor de ta staţia terestră.

– Raportează…

– … Totul în regulă…

– Vino la aterizare…

– Viu la aterizare…

Căpitanul Duca făcu stelelor un semn cu mâna în chip de salut, apoi îşi îndreptă avionul într-o pantă lină de coborâre. Urmează un nou examen! Şi poate cel mai greu. Să spargi un plafon, de sus în jos sau de jos în sus, fie chiar şi de câteva mii de metri grosime, chiar şi cu 3.500 km pe oră, nu este uşor. Dar e şi mai greu să aterizezi cu un aparat ca „Ro-11”.

„Ro-11”, cu un vuiet de sfidare, se scufundă în valurile agitate ale norilor. Pilotul îşi concentră întreaga voinţă şi putere în mâini şi în ochi. Lucra cu precizie de automat. Nu-şi dezlipi nicio clipă ochii de pe tabloul de comandă, urmărind atent indicaţiile acelor fosforescente. Urmărea porunca aparatelor prompt şi fără şovăială. Nu se lăsa cuprins nicio clipă de senzaţia supărătoare că goneşte în gol cu o viteză fantastică, înghiţind mii şi mii de metri fără să zărească ceva în jurul lui.

– Alo, Săgeata…

Aparatul se cutremură parcă izbit de o stâncă, apoi o uriaşă limbă de foc lumină o frântură de clipă cabina. Duca scrâşni din dinţi cu furie.

– Furtună, descărcări electrice… Numai asta-mi mai lipsea!

Dar „Ro-11” nu se lăsă impresionat de tumultul revoltat al furtunii. Îşi continua impetuos drumul.

– 190… 100… Sunt în furtună…

– Nu-ţi pierde calmul… Peste câteva clipe părăseşti zona periculoasă…

Deodată, observă că pe aripile avionului apăruse un strat de gheaţă. Raportă:

– Am givraj…

– Deschide robinetul 6…

Câteva secunde mai târziu, avionul îşi reluă poziţia orizontală. Plafonul era spart

– Săgeata… Menţine direcţia… Eşti în zonă de ploaie…

Pilotul calculă cu repeziciune timpul de zbor care i-a mai rămas până acasă: 8 minute, adică vreo 400 de kilometri. Ieşi din zona de ploaie. De acum „Ro-11” plutea ca o pasăre uriaşă deasupra întinderilor nopţii. Ici-colo, pentru fracţiuni de secundă, pilotul zări sclipirea unor grupuleţe de lumini: oraşe care goneau sub avion cu iuţeala gândului. Deasupra lui se întindea însă acum un cer senin, liniştit, odihnitor, pe care pluteau nori vagabonzi, răzleţi. În această încremenire mută, zborul avionului atomic, care străpungea întunericul şi liniştea, părea o sfidare a omului biruitor la adresa naturii… „Ro-11” străbătea văzduhul fără zgomot, confirmând că „a trecut pe aici" doar prin glasul sosit cu multe secunde mai târziu.

Peste o oră, în cabinetul comandantului staţiei de experimentare, de faţă cu colonelul Tomeanu, cu academicianul Tincu şi pilotul Duca, inginerul Vlad Roman repetă concluziile discuţiilor avute:

– Vasăzică, avem încă două probleme mari de rezolvat: problema îmbunătăţirii maleabilităţii avionului şi perfectarea aparaturii radio în măsură să învingă norii ionizaţi.

Oamenii, fără a se lăsa îmbătaţi de victoria abia obţinută, priveau în viitor.

S-A SPART GHEAŢA

Anne-Marie se pregătise cu înfrigurare pentru examen. Lecţiile predate de profesorul Ulea le păstra separat, orânduite cu grijă într-un dosar cu coperta albă. De câte ori nu s-a surprins privind visătoare acest dosar, mângâind cu duioşie cuvintele caligrafiate pe copertă: „Alex. Ulea. Curs de aerodinamică”. Când citea aceste lecţii, parcă-l vedea vorbind la catedră. Îi auzea aievea vocea adâncă, cu modulări plăcute. În astfel de clipe Anne-Marie simţea că profesorul îi vorbeşte numai ei, o priveşte numai pe ea, cu ochii lui adînci, gânditori, cu sclipiri ironice…

Anne-Marie oftă nostalgic, apoi, dintr-o dată, îşi reveni. Începu să zâmbească, privind în jur. Se găsea în faţa biroului conferenţiarului Ulea, aşteptându-şi rândul la examen. Colegii, stăpâniţi de febra examenului, nu-i băgau în seamă tulburarea. Ulea era foarte exigent. Pretindea studenţilor examinaţi să vorbească „pe limba cifrelor, formulelor şi definiţiilor”. În această atmosferă Anne-Marie găsi locul prielnic să viseze!

– Tomeanu Anne-Marie! Urmaţi dumneavoastră.

Biruindu-şi emoţia de o clipă, intră, în pas sprinten. Surâdea. Venise fără cărţi şi caiete de conspecte. Era îmbrăcată elegant, într-o rochiţă uşoară, de croială îndrăzneaţă, ca pentru o plimbare la Şosea.

Se aşeză. Simţea că inima-i zvâcneşte, gata să-i spargă pieptul. Luă un bileţel din plicul pe care i-l întinsese Ulea şi-l străbătu cu privirea. Profesorul continuă să răsfoiască revista. Vocea ei îl întrerupse.

– Sunt gata să răspund.

– Vă ascult.

Începu să expună teze, formule. Vorbea concis, fără cuvinte de prisos. Se vedea că stăpâneşte materia. Din când în când îl fulgera cu privirea pe profesor, dar acesta părea din nou absorbit de revistă. Impasibilitatea lui o

exasperase. Era gata-gata să izbucnească în lacrimi, când auzi vocea lui Ulea.

– Poftiţi la tablă şi demonstraţi teorema.

Tabla se umplu în câteva clipe de formule.

Ulea, ridicându-şi pentru prima dată ochii din revistă, privi o clipă formulele, apoi, puţin surprins, rosti:

– Demonstraţia e ingenioasă. Ce autori aţi consultat?

Înşiră autorii şi titlurile lucrărilor. Unele lucrări erau în rusă, altele în engleză.

– Din păcate, adăugă ea, n-am putut să folosesc câteva interesante lucrări germane pe care mi le-am procurat cu greu; nu cunosc această limbă.

– Nu vă neliniştiţi. Suntem în aceeaşi situaţie. Putem trăi şi fără autori germani.

– Totuşi, meritele savanţilor germani în aerodinamică…

– Nu mă interesează aceste merite. Mulţumesc. Rezolvarea problemei a fost excelentă.

Felul tăios în care o întrerupse o intimidă. Îl privi puţin cam speriată.

Profesorul însă, după o secundă de tăcere, o întrebă pe un ton calm:

– Şi cum vă numiţi dumneavoastră?

Dar în ciuda tonului lui liniştit, aceste cuvinte o izbiră ca un duş rece. Răspunse cu glas stins:

– Anne-Marie… adică… Tomeanu.

Profesorul notă cu un scris energic calificativul, apoi în dreapta semnă. Anne-Marie privi mâinile cu degete lungi, nervoase ale profesorului. Voia să zică ceva, dar se răzgândi.

Ieşi din sală nemulţumită, umilită. Luase examenul, asta era cert, dar Ulea rămânea undeva departe, rece şi distant, inaccesibil. Şi totuşi… Totuşi trebuia să reuşească. Se hotărî să-l aştepte, să-l mai vadă o dată. Simţea că trebuie să-l revadă, indiferent ce s-ar întâmpla.

Pe bulevard s-au aprins luminile. Anne-Marie aştepta zgribulită, privind prin geam ochiurile de apă, în care se răsfrângeau razele gălbui ale felinarelor.

Tresări auzind o voce în spate.

– Dumneavoastră? V-a speriat ploaia?… De altfel vă felicit pentru răspuns… cel mai bun din această sesiune.

Era Ulea. Îmbrăcat într-o haină de ploaie kaki, cu gulerul ridicat, părea şi mai impunător. Anne-Marie era uluită. Ştia că mai rămăseseră trei studenţi de examinat. Şi totuşi Ulea isprăvise examenul în câteva minute. Ba nu. Abia trecuse un minut de când ieşise ea din biroul lui, ceea ce însemna că… Nu, asta nu putea să creadă; însemna că el venise înadins după ea, că nu rămăsese rece la privirea ei plină de dragoste mută. Şi totuşi, trecuseră abia câteva clipe de când o întrebase cum o cheamă! Anne-Marie nu putea să-şi explice toate acestea, dar nici nu putea raţiona acum. Principalul era că el, idolul, era în faţa ei. Un val de căldură îi umplu inima, alungând toate îndoielile. Răspunse zâmbind îmbujorată:

– Vă mulţumesc… Am uitat să-mi iau pardesiul şi acum sunt silită să aştept până când trece ploaia.

Apoi, ca pentru sine: şi… e cam frig.

– Maşina mea e în faţă. Vă duc acasă.

Şi fără să mai aştepte răspunsul, porni. Anne-Marie îl urmă.

El conducea la volan. Anne-Marie, fericită, îl fura cu coada ochiului. Dar el tăcea, privind atent înainte. Jignită şi deziluzionată, se hotărî cu moartea-n suflet să-şi sfâşie singură visul de aur. Ridicându-şi trufaş capul, spuse pe un ton indiferent:

– Fiţi bun să opriţi înaintea cofetăriei. Aş vrea să cobor. Vă mulţumesc pentru amabilitate.

Spuse aceste cuvinte şi în aceeaşi clipă le regretă amar. Nu, nu, nu voia să se despartă. Mai bine orice

umilire. Dar era prea târziu. Simţea cum lacrimile-i inundă ochii.

Ulea tăcea, de parcă n-ar fi auzit cuvintele ei. Peste câteva clipe, frână brusc maşina. Deschise uşa, coborî sprinten şi înclinându-se declamă ironic:

– Gloria de a lua cea mai bună notă la examen îşi are şi partea negativă: vei trebui să-mi mai suporţi câteva minute tovărăşia. Frumoasei şcolăriţe i se decernează drept premiu o prăjitură.

În cofetărie era puţină lume. Se aşezară la o măsuţă. Profesorul îşi privi studenta şi pe faţă i se citi un fel de uimire, amestecată cu bucurie sau mai degrabă cu amărăciune. Părea că de abia acum observă cât de frumoasă e fata care stătea în faţa lui şi pe care o privise, fără s-o vadă, ani de-a rândul, când ea asista la lecţiile lui, răspundea la examene.

– Mă iertaţi, zise, că am luat iniţiativa de a vă invita. Cu atât mai mult cu cât o fată atât de frumoasă ar putea să-şi petreacă timpul mai plăcut decât pierzându-l cu un om ursuz şi plicticos ca mine.

Râseră amândoi. Discuţia lâncezea, dar tocmai tăcerea jenantă vorbea mai mult. Se spune că dacă doi oameni, un bărbat şi o femeie, se simt stânjeniţi când rămân singuri, atunci fie că începe, fie că sfârşeşte dragostea. În cazul de faţă, dragostea nu se sfârşea. Abia începea. Câţi mari poeţi, muzicieni şi pictori n-au cheltuit ani de viaţă ca să redea în stihuri, în game ori pe pânză această sublima stânjeneală! Ei au surprins strălucirea neobişnuită a ochilor, graiul întretăiat, dorinţa de a face să se oprească timpul în loc. S-ar părea că tot ce se întâmplă într-o asemenea clipă a fost cercetat, analizat, inventariat şi clasificat de necruţătorii cântăreţi ai dragostei. Şi totuşi, de fiecare dată, această clipă e nouă. Şi zguduitoare, neaşteptată, necuprinsă în nicio formă dinainte existentă.

Anne-Marie şi Ulea s-au surprins privindu-se în ochi. El fu primul care-şi plecă fruntea. Părea jenat. Încercă să reia discuţia spre a-şi ascunde tulburarea sub un ton glumeţ. Anne-Marie însă continua să-şi simtă inima copleşită de căldură. Îl privea cu nesaţ pe omul adorat. Şi iarăşi, a doua oară în această seară, o izbiră ca un duş rece vorbele lui:

– Să plecăm.

Tocmai când ieşeau de la cofetărie, din tutungeria de peste drum se ivi un om cu faţa ascunsă în gulerul pardesiului, de sub care răzbătea doar capătul ţigării aprinse. În timp ce Ulea şi Anne- Marie urcau în maşină, necunoscutul traversă strada şi se pierdu în mulţimea trecătorilor. Instinctiv, privirea fetei fu atrasă de acest om care-i inspiră un sentiment straniu, de singurătate, tristeţe şi nelinişte.

…Maşina porni. Cauciucurile sfârâiau pe asfaltul umed. Înăuntru, tăcerea era cu atât mai apăsătoare cu cât urma clipelor calde din cofetărie, Anne-Marie era atât de preocupată de gândurile ei, încât nici nu-şi dădu seama că maşina se oprise. O trezi glasul lui Ulea:

– Am sosit!… Noapte bună.

Îi deschise uşa maşinii.

Anne-Marie voi să răspundă, dar glasul i se înecă. În ochi îi străluciră, ca mărgăritarele, două lacrimi. Apoi o străfulgeră un gând. Se lipi de Ulea şi-l sărută pe buze. În clipa următoare sări din maşină.

…Ploaia se oprise de mult. Cerul era inundat de puzderie de stele. În aer plutea mireasma florilor de liliac. Luna mai îşi desfăşura farmecele.

ANGAJATUL CEL NOU

Pe la miezul nopţii se pornise o ploaie care ţinu până dimineaţa. Acum pământul se zbicea, aburind uşor. Era o

răcoare plăcută şi un aer limpede, mângâietor.

Zamfir sosi încă dis-de-dimineaţă la punctul de control al comandamentului. Strîngea în mână un ziar împăturit, în care apăruse anunţul că se caută spre angajare un zeţar şi un zincograf, în desele sale peregrinări de burlac bătrân şi nestatornic, Zamfir fusese cândva, înainte de război, zeţar la o mică tipografie din Râmnicu Vâlcea. Pe urmă, însă, părăsise această meserie ca şi pe altele cu care nu se putuse împăca. Câştigase un premiu mare la loteria „Gheorghe Stănoiu” – la modă în acele vremuri – şi se obişnuise cu viaţa bună. În treacăt fie zis, devenise un inveterat adept al lui Bachus, beţiv profesionist. Fu, de altfel, unica meserie din viaţă în care obţinu o calificare acătării; în toate celelalte s-a mulţumit a fi diletant. În anii de după război, după ce tocă ultimele rămăşiţe ale bunăstării sale trecătoare, se apucase de o meserie în care sperase să câştige uşor, cu puţină muncă şi fără a renunţa la vechile metehne.

Devenise zugrav-spoitor ambulant şi-şi stabilise reşedinţa la Bucureşti. Dar motivul pentru care stăruia în această meserie nu era numai câştigul uşor. Calitatea principală ce i-o conferea mânuirea bidinelei era aceea de a putea pătrunde între zidurile caselor. Şi Zamfir avea motivele sale de a pune mult preţ pe această calitate.

Acum, însă, nu orice casă îl interesa pe Zamfir. Acum îl interesa comandamentul. Cu câteva zile în urmă, Zamfir încercase să afle, prin diversele şi largile sale cunoştinţe în lumea spoitorilor fără firmă, dacă prin comandament nu se găsea cumva ceva de spoit, de tencuit, de chituit, de zidit. Nu era. Se interesă dacă nu e rost de pus ori de reparat parchete (se pricepea şi la aceasta). Nici asta nu era. Nereuşita îl mâhnise. Şi iată că deodată i se deschideau porţile comandamentului: se căuta un zeţar. Bucuria lui Zamfir era mare.

Degeaba ar fi încercat, însă, cineva să-i citească pe

faţă semnele acestei bucurii. Zamfir stătea pe un scăunel, în odăiţa punctului de control, strîngea în mână ziarul cu anunţul, şi faţa-i uscăţivă, plină de încreţituri, nu lăsa să se întrevadă nimic din ceea ce gândea. Aştepta şi atâta tot. Aştepta cu răbdare.

Într-un târziu veni dinăuntru un ostaş, care-l însoţi la biroul ce se ocupa cu angajările. Zamfir îl urmă în tăcere. Nu-l întrebă nici măcar, aşa cum se obişnuieşte deschiderea discuţiei cu un ostaş, din ce judeţ este. Doar atât: îi ceru o ţigară, dorinţă pe care soldatul i-o îndeplini imediat. Şi, ca întotdeauna când îi faci cuiva un bine cât de mic, ostaşul îl privi cu simpatie. E o meteahnă de când lumea a filantropilor cinstiţi şi naivi de a-şi simţi inima încălzită de propria lor bunătate. Ostaşul n-avea de unde să ştie că Zamfir avea ţigări destule şi că ceruse nu din zgârcenie, ci tocmai pentru că fără să fi fost vreodată cât de puţin psiholog versat, cunoştea totuşi unele trucuri necesare pentru a intra în sufletul omului, necesare succesului în munca ce-o îndeplinea.

În birou Zamfir fu primit de un locotenent tânăr, cu mustaţă blondă. Formalităţile se făcură repede. Se stabili ca a doua zi să se prezinte la lucru spre a face probă de cunoştinţele sale.

În după-amiaza acelei zile, Zamfir lipsi de la bufetul „Brădet”, supranumit cu duioşie de clienţii săi cu titlu! onorific de „Athenée Brădet”, ceea ce totuşi nu-i miră pe comesenii săi, obişnuiţi la această oră a-l avea în mijlocul lor, la solemna oficiere a litruţei de ţuică. I-au motivat uşor absenţa:

– O fi ciupit vreun ciubuc, vreo cameră de spoit! Zamfir, însă, nu „ciupise” niciun client neaşteptat. O chestiune mult mai serioasă îl abătuse de la programul zilnic şi de la raţia cotidiană de ţuiculiţă bătrână.

Pe la ceasurile opt de seară, el coborî din remorca tramvaiului 7 în şoseaua Pantelimon şi se-nfundă pe una

din multele străzi botezate cândva cu numele unui ilustru necunoscut – Petrescu. Sună la poarta casei ce purta tăbliţa cu numărul 18 D. Era o casă mai izolată la capătul străzii, dând din spatele ogrăzii într-un maidan amenajat în scuar. Un tânăr voinic, cu cămaşă cadrilată, în culori aprinse, îi ieşi întru întâmpinare. Aruncară o privire în susul străzii apoi intrară. Gazda îl conduse în casă. Înăuntru era răcoare şi plutea mireasmă de busuioc, ca în casele gospodarilor de la ţară. Gospodarul era singur.

– Domnule Zamfir, zise gazda, te-am aşteptat cu nerăbdare şi te ascult.

– Cucoane, veşti bune! Da’ mi-i gâtlejul cam uscat de aşa arşiţă. Ia vezi, n-ai colea pe poliţă…?

Gazda se sculă de la locul său, ieşi în tindă şi aduse un clondir aburit. Ochii lui Zamfir sticliră.

Închinară primul păhărel.

– Zi, nea Zamfire. Bucură-mă cu veştile dumitale.

– Păi, suntem pe drumul cel bun. De mâine sunt omul lor. Angajat civil. Zeţar.

Şi Zamfir îi povesti în amănunţime tărăşenia cu angajarea. Stăpânul casei asculta atent, în tăcere. Din când în când, ridica pântecosul clondir şi umplea alene păhărelele. Zamfir îşi încheie povestirea, rămânând cu ochii la gazdă:

– Acum, adăugă el, spune-mi ce am de făcut. Şi nu uita plicul!

– Ai răbdare, domnule Zamfir, îl apostrofă gazda. Te şi înfigi la plic. Nici n-ai început să mişti măcar un deget, şi, gata, banii! E destul timp şi pentru treaba asta.

– Ba eu n-am destul timp pentru treaba asta, îl îngână Zamfir înciudat. N-am destul timp!

– Bine, bine, îl linişti gazda. Te întăriţi singur ca un cocoş. În meseria noastră nu merge cu astfel de…

– Ba pe mine să nu mă-nveţi!

Gazda îl fulgeră pe Zamfir cu privirea, dar într-o

fracţiune de clipită îşi luă seama şi-şi îndulci vocea.
– Ei-ei, grozav eşti. Nu ştii de glumă.
Se sculă, ieşi iar din odaie şi se întoarse cu un pacheţel înfăşurat în hârtie de ziar.
– Uite plicul. Acum te-ai liniştit?
Zamfir desfăcu hârtia şi numără pachetele dolofane de hârtie nou-nouţă. Erau trei – şapte mii cinci sute de lei. Cumpăni ceva în gând, apoi spuse cu un glas din care parcă dispăruse arţagul:
– Acum te ascult.
– N-am să lungesc vorba. După cum ai spus-o adineauri, de mâine te prezinţi la lucru. Ai grijă: să fii treaz şi dibaci. Trebuie să le faci o impresie bună. Le spui celor din atelier că eşti „muncitor vechi”, din tată-n fiu. Să te pui bine cu ceilalţi muncitori. La început, cu cei în uniformă să nu te bagi. Să dai de înţeles că nu te interesează nimic pe lume afară de meserie. Asta să-ţi fie… vigilenţa.
Ultimul cuvânt îl spuse apăsat şi cu o uşoară strâmbătură, arătând că-l foloseşte în derâdere. Tăcu o clipă, apoi încheie:
– Asta-i tot. Ţine bine minte cele ce ţi le-am spus!

*

Cam la o săptămână după aceasta, într-o dimineaţă, aghiotantul intră în biroul colonelului Tomeanu, raportând că un muncitor din tipografia comandamentului, pe nume Zamfir, doreşte să fie primit într-o chestiune personală. Colonelul Tomeanu tocmai se pregătea să plece la minister, dar auzind acestea îşi scoase chipiul şi mănuşile, se aşeză la biroul său şi ordonă ca Zamfir să fie invitat înăuntru.
Zamfir intră privind timid în jur. Colonelul îl pofti să şadă în fotoliu şi să-şi spună păsul. Zamfir se codi câteva clipe, apoi îi dădu drumul:
– Uite ce, tovarăşe colonel. Ţi-o spui deschis,

muncitoreşte. Mie nu mi-e frică de nimeni şi-mi place să spun adevărul în faţă. Neam de neam muncitori suntem în familia mea şi nu mă pot purta altfel decât…

Aici Zamfir se opri, părând a-şi căuta cuvintele, fiind în prada unei mari mânii cu greu stăpânite. Dădu din mină şi încheie:

– … Nu mă pot purta decât deschis, muncitoreşte.

Colonelul îl ascultă din ce în ce mai mirat, nereuşind să înţeleagă ce urmărea omul din faţa sa.

– Dar spune-mi, tovarăşe, ce te-a tulburat aşa de tare?

– Asta m-a tulburat, izbucni Zamfir, că la dumneavoastră, aici, în inima armatei populare, sunt toleraţi duşmani ai poporului.

Colonelul deveni atent. În ciuda cuvintelor umflate pe care le folosea Zamfir, cuvinte care impresionau neplăcut, cele ce spunea erau lucruri grave, care meritau o atenţie deosebită.

– Despre cine vorbeşti?

– Despre şeful zeţăriei.

Zicând aceasta, Zamfir răsuflă uşurat, de parcă ar fi scăpat de o povară ce-l apăsase.

– Tovarăşul Manole?

– Da.

– Ei, ce-i cu el? De ce e duşman al poporului?

– De ce? Cum de ce? Păi dumneavoastră ştiţi cine-i dânsul? Ştiţi ce-a făcut în timpul rebeliunii? Eu v-o spun deschis, muncitoreşte, aici e o lipsă de vigilenţă. Acest Manole…

Şi Zamfir începu să depene o istorie lungă şi încâlcită despre Manole. Din spusele lui reieşea că acest Manole e cel mai fioros ucigaş de pe faţa pământului.

Colonelul ascultă, fără să-l întrerupă. Când Zamfir termină, colonelul îi mulţumi, îi strânse mâna, promise să studieze cu atenţie cele aflate şi-l rugă să poftească peste două zile pentru a-i da noi amănunte.

Zamfir acceptă, zicându-şi în gând:

„He, he, mâine, vericule, cine ştie pe unde oi fi. Prinde orbu' – scoate-i ochii. Deocamdată ţi-am turnat destule bazaconii. Te-am înveselit, dar mi-am atins şi eu ţinta: ardeam de nerăbdare să fac cunoştinţă cu biroul tău şi să văd la faţă safeul tău. La noapte…”

Zamfir ieşi din birou, urmat de colonel, şi se-ndreptă spre atelier.

Se duse întins la Manole şi începu să-i povestească plin de veselie cum că a fost „la raport la tovarăşul colonel”, că-i ceruse un ajutor fiindcă e fiul său bolnav (Zamfir n-avea niciun fiu), cum că colonelul îi aprobase trei sute de lei şi cum că colonelul i-ar fi declarat: "Pune-te bine cu tovarăşul Manole, ascultă-l, dânsul e un om de bază, pe care-l preţuiesc mult".

Manole nu prea pricepu ce rost puteau avea aceste aprecieri entuziaste şi neaşteptate ale colonelului. Era un muncitor sârguincios, dar modest şi nu se afirmase niciodată în aşa fel încât să iasă în evidenţă. Dădu din umeri, spunându-şi:

„Cine ştie, dacă spune ăsta, aşa o fi!”

CADAVRUL MISTERIOS

Destul de agitat, Zamfir năvăli în cameră. Stăpânul casei de pe strada Petrescu din Pantelimon împinse spre el un scaun şi dădu să toarne un păhărel de tescovină, dar Zamfir refuză să bea.

– Deseară, spuse el gâfâind, deseară trec la acţiune.

– Asta mă bucură. Dar ai pregătit lucrurile?

– Totul e pregătit.

– Spune. Mă interesează fiecare amănunt.

– Azi lucrăm şi după-amiază, aşa că am să stau în comandament până mai târziu. Asta-i una. Am făcut o recunoaştere în cabinetul comandantului. Asta-i a doua.

Deseară e santinelă la poartă un soldat cu care m-am împrietenit. Asta-i a treia. Dă-mi uneltele de care am nevoie şi la noapte ai drăciile alea.

Zamfir isprăvi, privind triumfător pe interlocutorul său.

– Ce zici? Bună treabă face Zamfir!

Celălalt, însă, părea să nu se lase cuprins atât de uşor de entuziasm.

– Zici că lucraţi şi după-amiază. Deci o să lucreze şi colonelul. Cum ai să-i cotrobăieşti atunci prin cabinet? Sau nu cumva v-aţi înţeles să te ajute să-i spargi safeul şi să-i furi secretele?

– Stai, frate, lasă acuma glumele, se supără Zamfir. Lucrăm numai noi, zeţăria, iar colonelul a plecat. Mi-a spus aghiotantul: „Ai avut noroc. Tovarăşul comandant tocmai voia să plece. Dacă veneai cu cinci minute mai târziu, ar fi trebuit să-l aştepţi până poimâine". E limpede?

– Da. Din partea asta e în regulă. Dar cu santinela? Cum de te-ai împrietenit cu soldatul? Ţi-am spus doar să te fereşti de cei în uniformă.

– Îţi vine uşor să dai comenzi şi să stai aici, în culcuşul moale, şi să dai duşcă după duşcă, în vreme ce Zamfir, sireacul, îşi pune capul la bătaie. Soldatul e ăla de l-am cunoscut când am venit să mă angajez. Îi cerusem o ţigară. Pe urmă, în vreo trei rânduri, am mai stat de vorbă. I-am zis că am şi eu un băiat în armată. De atunci, de câte ori e de serviciu, nici nu mă controlează la legitimaţie. Poţi să-mi dai să introduc cu mine înăuntru şi un coşcogeamite pian, darămite o gură de lup. Ei, hai, slăbeşte-mă cu ancheta ţi dă-mi degrabă uneltele. Nu mă mai fierbe atâta, ce dumnezeu!

Celălalt, văzându-l atât de hotărât, se mai înduplecă:

– Bine, nea Zamfir, atunci treci la acţiune.

Ieşi din casă, coborî în pivniţă şi se întoarse purtând ceva şub haină. Îi întinse lui Zamfir obiectele aduse:

– Uite, asta e „gura de lup”. Ştii cum se mânuieşte, nu? Într-o clipită taie cel mai bun blindaj de oţel. E fabricată după o invenţie care n-a primit brevet oficial, dar a adus şi aşa mulţi dolari autorului ei. Aşa. Iar acesta e un pistol. Nu-i nevoie să-ţi explic la ce foloseşte. E fără zgomot. Nu sta pe gânduri. La primul semn de primejdie, trage. Apoi sări pe fereastră. Restul nu te priveşte. Iau eu măsuri ca să-ţi acopăr retragerea. Numai atâta ţine minte: la prima ameninţare, nu sta pe gânduri, trage în plin.

– De asta să nu te îndoieşti, răspunse prompt Zamfir. Dar am credinţa că nu va fi nevoie.

– Atunci, cu bine.

Zamfir se întoarse la comandament. La intrare, soldatul îi răspunse la salut zâmbind prieteneşte. Aceasta îi păru a fi un semn bun. În atelier, abia îşi stăpânea neastâmpărul. Aştepta ca pe ghimpi căderea serii. Dar orele treceau greu, târându-se cu încetineală de melc, iar ziua de iunie e tare lungă, mai ales pentru cel ce iubeşte întunericul şi-i frate cu bezna.

În sfârşit se făcu seară.

Zamfir aşteptă momentul stabilit şi se strecură afară din atelier. Traversă curtea şi, ca o umbră, pătrunse în pavilionul în care era biroul comandantului. Întâlni vreo doi-trei ofiţeri, care treceau pe coridor, dar păşea atât de ferm şi preocupat încât nu dădu nimănui de bănuit. Şi chiar de l-ar fi întrebat cineva ceva, el era pregătit: i-a spus comandantul să vină la birou la el.

Nu-l întrebă însă nimeni nimic.

Biroul colonelului Tomeanu era la capătul unui coridor lung. La parter, din coridor, intrai într-un antreu, în care stătea aghiotantul. Biroul dădea în grădină. Dincolo de grădină, mărginită de un frumos grilaj de fier forjat, era strada. O stradă liniştită şi umbroasă, cu alee de castani.

Zamfir se temea că uşa va fi încuiată. Ar fi trebuit atunci să folosească şneraclul, ceea ce l-ar fi întârziat şi

ar fi putut fi observat. Încercă uşurel clanţa şi constată, cu bucurie, că e deschisă. Împinse uşa şi dispăru înăuntru.

Trecură câteva minute. Dinăuntru nu se auzea niciun zgomot.

Probabil că reuşise să ajungă la safe şi acum lucra. Dar nu: dintr-o dată, o bubuitură asurzitoare răzbătu afară. Apoi aproape în aceeaşi clipă, uşa se deschise, trântită de perete. Se ivi santinela, cu o faţă pe care era întipărită groaza. Soldatul dădu alarma. În câteva clipe sosi în goană comandantul gărzii, însoţit de o grupă de soldaţi înarmaţi. O dată cu ei sosi şi căpitanul Moraru.

În anticamera colonelului Tomeanu, li se înfăţişă un tablou sinistru: un om în vârstă zăcea pe podea, cu un picior zgârcit şi cu mâinile aruncate înlături. Faţa-i era galbenă ca ceara şi din frunte i se prelingea o şuviţă de singe.

CINE-I UCIGAŞUL?

Un amator oarecare al romanelor lui Conan Doyle ar fi rămas dezamăgit dacă l-ar fi urmărit în acea noapte pe căpitanul Moraru. Acesta nu amintea nici pe departe figura enigmaticului Sherlok Holmes. Căpitanul Moraru luă cunoştinţă cu mult sânge rece Şi cu o mină obosită de cele întâmplate. El nu căută amprente digitale pe sobă, nici urme de fum de ţigară pe tavan, nu extrase nicio probă de praf de pe tălpile încălţămintei mortului şi nici nu se interesă dacă victima purtase bretele ori nu.

Totuşi, dacă bătrânul şi taciturnul Holmes ar fi fost personal de faţă, mai mult ca sigur că s-ar fi arătat mulţumit de cele văzute.

Căpitanul Moraru examină cu calm, aproape cu răceală, scena ce i se înfăţişa în anticamera colonelului Tomeanu. Examinarea dură foarte puţin. El nu-şi luă

niciun fel de note şi nu fotografie nimic. Dar dacă cineva l-ar fi bănuit de superficialitate, s-ar fi înşelat amarnic. Adevărul este că, deşi tânăr, căpitanul Moraru era un om cu o bogată experienţă în profesia sa, dotat cu un fin spirit de observaţia şi cu o mare putere de intuiţie. De aceea nu-i de mirare că în momentul când păşea pragul camerei, el ştia deja ce se ascundea în spatele dramei petrecute. N-avea nevoie să măsoare dimensiunile încăperii, să ciocănească pereţii dacă nu sună a gol şi să examineze înălţimea zidului de la fereastră spre sol, deoarece toate acestea le făcuse încă cu mult înainte.

Moraru ar fi putut să-şi pună întrebarea: „Ce a căutat individul? Care a fost mobilul tentativei sale?”

Ar fi fost însă o întrebare inutilă. Era limpede ce căutase intrusul: faptul că avea asupra sa „gura de lup” dovedea cu prisosinţă că nu venise nici să fure vreo scrumieră şi nici să ceară autografe pe un album de suveniruri. Venise să spargă safeul. Iar în safe căuta planurile noului avion. Îl atrăsese „Ro-11" şi plătise curiozitatea.

Căpitanul Moraru ar fi putut să se arate nedumerit asupra pricinii misterioasei morţi a musafirului nepoftit din anticamera colonelului. Dar şi în privinţa acestui capitol, Moraru ştia mult mai multe decât se putea constata la prima vedere. E drept că arma de care se folosise individul fusese pulverizată de explozie, şi nu putură fi găsite decât bucăţi din ea, înfipte în pereţi şi în covorul de pe parchet. Calibrul glonţului, de asemenea, abia urma să fie identificai. Totuşi rana explica îndeajuns enigma: pistolul fusese în realitate o maşină infernală. Glonţul nu ieşise prin gura ţevii, ci prin spate, înspre trăgător. Pesemne organizatorii atentatului nu prea aveau încredere în agentul lor. Şi, atunci, şi-au făcut următoarea socoteală: să-l înarmeze cu pistolul bumerang; dacă acţiunea va reuşi, totul va fi în regulă,

iar dacă nu va reuşi, el va folosi pistolul, se va autoextermina, fără să vrea, şi va duce în mormânt taina sa. Principiul potrivit căruia „numai morţii tac din gură” era în mare cinste la vechii piraţi şi, după cum se vede, şi la piraţii din zilele noastre.

Moraru nu numai că îşi dădu repede seama despre acestea, dar le şi explică în amănunţime şi cu o ciudată limbuţie celor de faţă, ba chiar şi altor persoane care se nimeriseră prin comandament la acea oră şi care auziseră despre incident.

Unora acest lucru li se păru condamnabil:

– Tovarăşul acesta e cam palavragiu, lipsit de vigilenţă.

Moraru, însă, părea că nu se sinchiseşte de nimic şi nu urmăreşte decât să-şi creeze o aureolă, făcând paradă de perspicacitatea sa.

Nimeni însă nu bănui că Moraru se preface dinadins a fi gură-cască; nimeni nu bănuia că el urmăreşte un scop ştiut doar de dânsul prin colportarea ştirii despre cele întâmplate lui Zamfir.

Într-adevăr, Moraru urmărea un ţel misterios. De fapt, el pusese ochii pe Zamfir chiar din momentul când acesta se prezentase spre angajare. De aceea îşi propusese să-l studieze pe nesimţite. La început, bănuise că datele personale cunoscute de serviciul de cadre privind pe noul angajat al zeţăriei – Zamfir Radu – erau false.

Dar bănuiala nu se adeveri. Temerile sale asupra identităţii lui Zamfir s-au dovedit neîntemeiate: Zamfir îşi declarase identitatea reală, ca orice om cinstit. În schimb, Moraru află că, în atelier, Zamfir răspândise despre persoana sa amănunte din cele mai fantastice, chiar contradictorii – unii îl ştiau căsătorit, cu cinci copii, alţii că e văduv şi fără copii, unii îl ştiau fost violonist, alţii tipograf din tată în fiu. Aceasta putea să însemne că în confidenţele sale cu colegii de atelier Zamfir inventa

sub inspiraţia nestabilă a sângelui de prună. Totuşi, aceasta mai putea însemna şi altceva. De aceea, Moraru îşi urmă mai departe investigaţiile. Faptul că la cadre Zamfir îşi declarase datele şi adresa reală îi uşura misiunea. El putu să-i afle nu prea greu obiceiurile, tabieturile, cercul de cunoştinţe de la „Athenée-Brădet" şi celelalte. Dar toate acestea nu întemeiau presupunerea că omul ar putea fi acuzat de legături necurate. Nu exista absolut nimic compromiţător.

Aşa stând lucrurile, căpitanul Moraru fusese cât pe ce să-l lase în pace. Totuşi hotărâse să mai încerce o verificare: să stea de vorbă cu prietenii de chef ai lui Zamfir.

Zis şi făcut. Îşi puse haine civile şi se duse la bufetul „Brădet". Ştia că la acea ora Zamfir e la atelier, deci nu-l putea stingheri în acţiunea sa. Zări pe convivii lui Zamfir stând la o masă mai în fund. Niciunul dintre ei nu-l cunoştea. Moraru comandă o friptură – şi în aşteptare se prefăcu a dezlega cuvinte încrucişate. Între timp însă, observa atent cele ce se petreceau în jur, pândind un prilej să intre în vorbă cu oamenii care-l interesau, fără a le trezi bănuieli. Nu trebui să aştepte mult, şi treaba nu fu câtuşi de puţin complicată: beţivii reuşiseră să se încălzească şi nu erau deloc distanţi. Unuia dintre ei îi căzu pe jos şapca şi tot el, fără să simtă, o călca în picioare. Moraru, curtenitor, îi atrase atenţia. Cetăţeanul se arătă de o recunoştinţă agasantă, specifică stării în care se afla după al cincilea păhărel. De aici şi până la invitaţia de a uni mesele era doar un singur pas. Acest pas fu făcut, şi Moraru primi fără codeală. Nu refuză nici ţoiul de ţuică. La început, ţinând seamă de noul lor oaspe, ei făcură o demonstraţie de înalte maniere, concentrându-şi discuţia asupra rarităţii oamenilor politicoşi în general şi a rarităţii unor oameni ca Moraru în special. Beţivii sunt însă foarte rar ipocriţi, de aceea

discuţia se încălzi, reveni la sfera ce le era cea mai familiară: anecdote fără perdea, înţepături reciproce tot aşa şi exprimate în cel mai autentic limbaj de tavernă. Se succedară apoi amintiri de la diferite crame... Moraru ascultă un timp, dar, pe nesimţite, se strădui să aducă vorba despre Zamfir. Le spuse că-i vedea mereu împreună cu un bărbat... (aici descrise semnalmentele lui Zamfir) şi, că de la o vreme, personajul absentează. Ei se grăbiră să-l informeze că acesta e de la o vreme foarte ocupat. Cu ce? Asta nu ştiau prea sigur. Unul afirmă chiar că Zamfir a murit. Era gata să jure că l-a şi văzut cu propriii ochi mort, sub masă, într-o cârciumă din Tei. Dar ceilalţi tăbărâră asupra lui, făcindu-l „mincinos scârbos” şi jurând solemn că lui Zamfir nu i se poate trage moartea din beţie, ci, cel mult, din sete. Şi cum Zamfir bea în continuare, înseamnă că trăieşte. Prin această profundă meditaţie, statornicii clienţi ai „Brădet”-ului au dezvoltat pe o nouă treaptă faimoasa sentinţă a lui Descartes[5]: „Cogito – ergo sum”, adică „Cuget – deci exist”. Dar dânşii nu-şi dădură seama de performanţa filosofică realizată şi, în consecinţă, nu cerură nici glorie şi nici drepturi de autor. Moraru, la rândul lui, n-avu chef să-i iniţieze în tainele gândirii carteziene, deoarece îl preocupa altceva în acel moment. Moraru căuta să-i tragă de limbă, să afle ceva nou despre Zamfir. Dar beţivii băteau apa-n piuă. Tocmai când începuse să-şi piardă răbdarea, îşi văzu eforturile, pe neaşteptate, răsplătite. Unul dintre comeseni îşi exprimă indignarea că Zamfir îi lipseşte de societatea lui din motive meschine: „Se fereşte de noi – îi reproşă el în contumacie – fiindcă a intrat în parale”. Acest amănunt îl făcu pe Moraru să-şi înzecească atenţia. Astfel află el că sumele de care dispunea în ultimele zile Zamfir erau neobişnuite înainte la el. De unde le avea, asta nu se

5 René Descartes (1596—1650), filosof francez.

ştia. Zamfir nu voia să-şi divulge taina, iar prietenii săi – într-o oarecare măsură – îi înţelegeau discreţia: ştiau şi ei că atunci când eşti ambulant şi dai peste un client generos, cauţi să-l păstrezi ca să nu ţi-l fure alţii. Ei îşi aduceau însă aminte că într-o seară, fiind foarte afumat, Zamfir începuse să bolborosească ceva. La un moment dat, vorbele-i deveniră mai clare. Zamfir repeta monoton, de parcă ar fi vrut să memoreze, următoarele cuvinte:

– Ionescu-Petrescu 18 D

Comesenii bănuiră imediat că e vorba de faimosul client generos al lui Zamfir, însă n-aveau de gând să i-l răpească. Astfel chestiunea rămăsese uitată. Aflând acestea, căpitanului Moraru nici nu-i trebui mai mult. Mintea-i lucra cu febrilitate.

„S-ar putea – îşi spunea el – ca totul să fie o pălăvrăgeală goală, de beţivani. Dar nu-i exclus ca cele spuse de ei să mă pună pe pista cea bună. Dar să le iau la rând, sistematic. Aşa: în primul rând banii: Zamfir îşi sporise brusc veniturile. Leafă nu luase încă. Deci banii i-a luat de la «ei». Bun. Mai departe Avem: Ionescu-Petrescu». Şi mai avem şi o cifră, mai bine zis un monom: «18 D». Asta poate să însemne că misteriosul generos se cheamă Ion Petrescu, ori Petre Ionescu, ori lIonescu de pe strada Petrescu, ori Petrescu de pe strada Ionescu. Poate însă să nu însemne absolut nimic decât trăncăneala cea mai prostească şi cea mai abjectă din lume! Limpede, nu? Grozav de limpede!”

Întors în biroul său, Moraru scoase dintr-un raft ghidul străzilor din Bucureşti şi căută strada Ionescu. Altă surpriză îl aştepta: acest nume îl purtau nu mai puţin de 24 de străzi împrăştiate în toate raioanele capitalei. Ele eternizau memoria unor Ioneşti civili, dar mai ales dovedeau că Ioneştii au o pasiune veche pentru militărie, ceea ce ne-a făcut să avem în Bucureşti o stradă soldat

Ionescu Horia, alta – Caporal Ionescu David, apoi sergent Ionescu Ilie, plutonier Ionescu Petre, sublocotenent Ionescu Gh. şi tot aşa din ce în ce mai sus pe ierarhia militară până la locotenent-colonel Ionescu Paul. Cu răutăcioasă bucurie, căpitanul Moraru constată că ierarhia militară a străzilor Ionescu nu depăşeşte treapta coloneilor. Stăpânit de acelaşi simţământ, întoarse filele ghidului la pagina unde era strada Petrescu. Cu bucurie luă cunoştinţă aici că Petreştii, mai modeşti, n-au gratificat cu numele lor decât şapte străzi. Şi pe deasupra, unul dintre ei – Zaharia Petrescu – era şi general.

Fiindcă străzile cu numele Petrescu erau mai puţine, Moraru se hotărî să-şi înceapă investigaţiile de la varianta că persoana de la care primise Zamfir bani ar fi fost un Ionescu de pe una din străzile Petrescu, locuind la numărul 18 D. Fără să mai zăbovească, îi încredinţa această misiune unui subaltern, care porni imediat la faţa locului. Din păcate, însă, pe Moraru îl aştepta o nouă şi neplăcută surpriză: niciuna din aceste străzi n-avea numărul 18 D. Fără să se descurajeze, ordonă subalternului să verifice şi cealaltă variantă. Dar nici străzile Ioneştilor n-aveau numărul căutat. Dezolat, Moraru era gata să abandoneze dezlegarea acestei şarade, când îşi aduse aminte că există o stradă Petrescu – mai precis: Petrescu XI – şi în cartierul Pantelimon. Cândva, în prima tinereţe, Moraru îşi avusese acolo romanul său: îndrăgise o fată care locuia acolo. Moraru se grăbi să ajungă la faţa locului. Dar încă o surpriză îl aştepta: nu o stradă Petrescu, ci mai mult de zece purtau acelaşi nume, numerotate cu cifre romane, ca la capetele încoronate: Petrescu I, Petrescu II ş.a.m.d. Iar numărul fatidic – 18 D – figura nu pe una, ci pe trei dintre străzi. După ce străbătu în goană toate străzile şi constată aceasta, rămase ameţit de căldură, osteneală şi

uimire. Totuşi, motiv de supărare n-avea. Dimpotrivă, deci, după ce răsuflă puţin, se duse la circumscripta de miliţie să se intereseze cine sunt locatarii celor trei case cu numărul 18 D. Într-adevăr, unul dintre ei era Ionescu. E inutil să încercăm a ghici bucuria lui Moraru când ajunse în posesia acestei informaţii. Îi venea să-l sărute de bucurie pe sergentul-major, care, rămas singur în sediu să înfrunte canicula amiezii de vară, se grăbi îndatoritor să-i dea informaţiile cerute. Şi încă ce informaţii preţioase!

Reîntors în biroul său de la comandament, recapitula datele culese şi luă măsuri. În primul rând îl puse sub supraveghere pe Zamfir. În al doilea rând, ordonă să fie observată căsuţa de pe strada Petrescu.

Timp de câteva zile nu se întâmplă nimic. Apoi, i se aduse la cunoştinţă că Zamfir s-a prezentat la raport la colonelul Tomeanu. Aflând despre aceasta, Moraru îşi ascuţi atenţia şi ordonă să fie accentuată paza instituită atât asupra acestuia cât şi a lui Ionescu. Într-adevăr, în aceeaşi zi, primi raportul că Zamfir apăruse pe strada Petrescu, intrase în casa cunoscută, unde zăbovise cam o jumătate de oră.

Din acel moment Moraru intră el însuşi, direct, în acţiune. Când Zamfir ieşi din atelier şi se îndreptă, sub protecţia întunericului, spre cabinetul comandantului, îl arestă. Zamfir fusese luat complet prin surprindere, astfel încât nu avusese timp să opună niciun fel de rezistenţă.

Aceasta însă nu era totul. Planul lui Moraru era mult mai complex. El voia ca spionii să nu afle de arestare, să nu se alarmeze, să creadă că Zamfir şi-a dus taina în mormânt. Astfel, Moraru voia să-i lase să-şi urmeze liniştit planurile, să-i atragă în cursă şi să prindă întreaga reţea. Cu ajutorul involuntar al lui Ionescu, căpitanul Moraru era încredinţat că va da de urma lui Senior şi a lui

Mefisto.

Iată de ce înscenase Morarii falsa ucidere a lui Zamfir şi făcu în aşa fel încât ştirea celor petrecute în cabinetul colonelului să se împrăştie. Era sigur că spionii dau târcoale, că vor afla despre moartea lui Zamfir şi astfel vor cădea în propria lor capcană.

Bineînţeles, în acest timp, Zamfir stătea liniştit la arest. Rolul „victimei” fusese jucat cu multă măiestrie de către un subordonat al lui Moraru, care, totuşi, nu făcuse niciodată până atunci teatru. Simularea dramei din anticamera colonelului reuşise de minune.

(Continuare în numărul viitor)

Pentru a vă asigura primirea regulată a revistei „Ştiinţă şi Tehnică" şi a colecţiei „Povestiri ştiinţifico-fantastice" în perioada concediilor de odihnă şi a vacanţei de vară, prelungiţi-vă abonamentele din timp.

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservire în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

Preţul abonamentelor la colecţie:

3 luni	9 lei
6 luni	18 lei
1 an	36 lei

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREŢUL 1 LEU